

pls+

Jamsai

ทดลองอ่าน

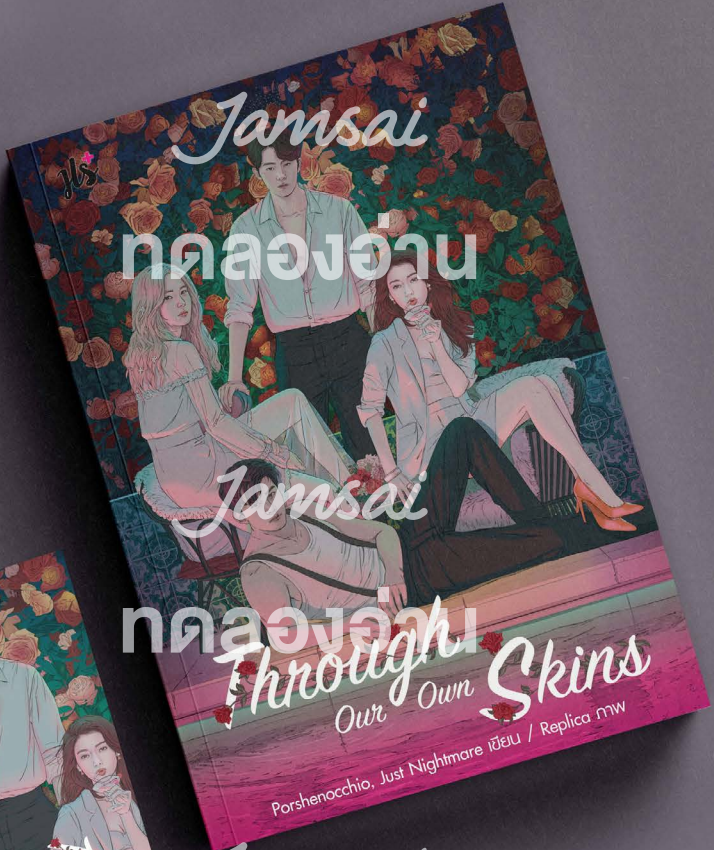
Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

Through
Our Own Skins

Porshenocchio, Just Nightmare ฌ็็็็ / Replica กท

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
Through
Our Own Skins

Porshenocchio, Just Nightmare ธิติ / Replica มว

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Through Our Own Skins

Porshenocchio, Just Nightmare เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2365-5

ภาพประกอบ Replica

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พืพบ

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

บางครั้งการสิ้นสุดของอะไรบางอย่างก็เป็นการเริ่มต้นของบางสิ่ง เช่นเดียวกับเรื่องราวของแวมไพร์สองพี่น้องคู่สุดท้ายของเกาหลีย่าง 'คิมซึงฮุน' และ 'คิมชองอิน' ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับนักอ่านมาแล้ว และกลับมาพบกันอีกครั้งใน 'Through Our Own Skins' โดยเล่มนี้จะแบ่งเรื่องราวออกเป็น 2 พาร์ตด้วยกันค่ะ

'คิมชองอิน' ต้องเผชิญกับปัญหาเพื่อหน่วยต่อการใช้ชีวิตที่ยืนยาว ทั้งยังต้องรับมือกับ 'ดวงวิญญาณเร่ร่อน' ที่วนเวียนสร้างความผูกพันกับเธอไม่รู้จักรบจักสิ้นอีกต่างหาก ส่วน 'คิมซึงฮุน' แวมไพร์คนที่กับ 'อันโฮยอน' แวมไพร์มือใหม่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งหลังจากจำศีลไปนานหลายปี แต่การต้องมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ของพวกเขาคือครั้งนี้ดูท่าจะไม่ง่ายอย่างที่คิดเอาไว้เลย

การกลับมาของพวกเขาคะสนุกเข้มข้นมากแค่ไหน ติดตามผลงานสุดพิเศษจาก Porshenocchio และ Just Nightmare กันต่อได้ในเล่มเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ถือเป็นการเดินทางที่ค่อนข้างยาวนานในระดับหนึ่งของนิยายเซ็ด 'My Bite x Your Kiss' ที่ร่วมกันเขียนกับ Just Nightmare สุดท้ายเรื่องราวก็ดำเนินมาถึงบทสรุปที่แท้จริง

ตอนแรกเราเคยคุยกันไว้ถึงแนวทางในตอนจบของแต่ละเล่ม ซึ่งยังมีเนื้อหาบางส่วนที่นำไปขยายและเล่าต่อได้อีก พวกเราสองคนจึงนำส่วนนั้นมาใส่ไว้ในเล่มพิเศษเล่มนี้ พอลองเขียนกันจริงๆ แล้วลื่นไหลมากเพราะพอร์ชกับดริมมองภาพไปในทางเดียวกันงานเลยออกมาราบรื่น

พอร์ชได้เขียนพาร์ทของ Brother's Kiss เป็นเรื่องราว 5 ปีให้หลังจากเล่มหลัก (แนะนำให้อ่านเล่มหลักมาก่อน จะได้ไม่งงนะครับ) คิมซิงฮุนและอันโซยอนตัดสินใจกลับมาใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ปกติทั่วไป รสชาติของการเป็นแวมไพร์นั้นทั้งหวาน ชม เจ็บปวด และสวยงาม หากถามว่าต่างจากเล่มหลักยังไง ตอบเลยว่า... ความหวานของคู่พระ-นางมีมากขึ้นจนอยากฟาดกิมจิใส่แน่นอน และยังคงวาบหวม หัวใจ เซอร์ไพรส์เหมือนเดิม 😊

หากใครที่ชื่นชอบและอยากตามอ่านแบบเรียงไหม้ไลน์ เรามีสรุปเรียงเล่มมาให้แล้วครับ

1. My Bite on Your Lips (คิมซิงฮุน) โดย Porshenocchio
2. Your Kiss on My Neck (คิมซองอิน) โดย Just Nightmare
3. Through Our Own Skins (เล่มสเปเชียล)

ขอขอบคุณนักอ่านทุกคนที่เปิดใจและคอยสนับสนุน กอง บ.ก. และสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสมาตลอด น้องดริมที่ฝ่าฟันกันมายาวนาน คุณ Replica ที่รังสรรค์ผลงานปกสวยๆ มีมนตร์ขลังแบบนี้ ตีใจและเป็นเกียรติที่ได้ร่วมงานกับบุคคลคุณภาพแบบนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ครับ สุดท้ายนี้ขอฝากพี่น้องแวมไพร์คู่นี้กับนักอ่านทุกท่านด้วยนะครับ

แสดงความคิดเห็นพร้อมติดแฮชแท็ก #ThroughOurOwnSkins

Fanpage: Porshenocchio

Twitter : @porshenocchio

จากใจนักเขียน

เนื่องจากก่อนหน้าที่เราคิดตอนจบของเรื่องนี้ไว้หลายแบบมาก ซึ่งการจบทิ้งไว้แบบนั้นมันก็เป็นความพึงพอใจอย่างหนึ่ง (แม้ว่าหลายคนอาจจะปาทิ้งหลังอ่านจบไปแล้วก็ตาม ฮ่าๆ) ที่นี้เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ก็เลยมานั่งคุยกับพี่ฟอร์ชอีกรอบว่าทำเล่มพิเศษกันใหม่ ยังอยากเขียนต่ออยู่เลย แบบอารมณ์มันยังค้าง ก็ไม่นึกว่านางจะเอาด้วย (คนมันไม่เข็ดอะเนอะ ฮ่าๆ) ซึ่งรอบนี้ก็คุยกันง่าย ลงตัว เหมือนเดิมเลย และสำหรับใครที่บ่นว่าเล่มก่อนหน้าทำไมจากพระ-นางน้อยจัง เล่มนี้จัดให้เพิ่มไปเลยเต็มที อ่านให้มันได้กันไปข้าง!

เราใช้เวลาเขียนตอนพิเศษน้อยมากจนน่าตกใจ (แม้ว่างานจะยังคงยุ่งและกาโถมเข้ามาเป็นพายุก็เถอะ) อาจจะเพราะเราผูกพันกับคนพวกนี้ไปแล้ว เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตพวกเขาไปแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อจากเล่มแรกมันเลยเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องปรุงแต่งอะไรกับมันมากนัก เขียนอะไรก็ได้ที่อยากเขียน ใหญ่ๆ ไปแบบที่มันควรจะเป็น ซึ่งพอทำเสร็จแล้วอ่านคู่อีกรอบ เออ มันสนุกดีอะ เป็นอีกหนึ่งโปรเจกต์ที่เรามีความสุขมากๆ ดีใจที่ได้เห็นตัวเองกลับมาพิสูจน์ตัวเองบนหน้าหนังสืออีกครั้ง

ขอบคุณทุกคนมากๆ น้า ทั้งพี่ฟอร์ช พี่นัม พี่ญี่ปุ่น พี่เพย (Replica) และพี่ๆ สนพ. แจ่มใสทุกคนเลย

ขอบคุณนักอ่านด้วยครับ

Facebook Page : Just Nightmare

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

หมายเหตุ : สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียน
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

SISTER'S BITE
By Just Nightmare

บทนำ

ความรู้สึกของแวมไพร์มันเหมือนเรากำลังล่องลอยอยู่กลางอวกาศ รู้สึกได้ถึงแสงระยิบระยับส่องประกายคล้ายดวงดาว มีลมโกรกด้วยอุณหภูมิลพอเหมาะกำลังสบาย สามารถกำหนดให้ประสาทสัมผัสเลือกที่จะทำงานหรือไม่ก็ได้ ฉันสามารถเลือกฟัง เลือกมองเห็น เลือกคิดตามได้ หรือถ้าไม่คิด... ฉันก็สามารถเลือกเพลงที่เคยได้ยินหรืออยากฟังมาช่วยกล่อมให้เกิดความสุนทรีย์หมุนเวียนไปตามกาลเวลา และถ้าไม่อยากได้ยินอะไร ไม่อยากรู้สึกอะไร ฉันก็แค่ตัดดาวนั้นตัวเอง

ฉันไม่เคยไปอวกาศหรอกนะ แต่เราได้จากเวลาอ่านหนังสือหรือดูพวกหนังที่เขาลอยตัวออกไปนอกโลกกันว่าความรู้สึกมันน่าจะคล้ายๆ กับเวลาที่เรากำลังคิด อย่างว่าอย่างนั้นเลย เนื่องจากฉันเป็นแวมไพร์ที่เกิดที่เกาหลี แวมไพร์ที่เกิดในประเทศนั้นๆ จะต้องอยู่บนที่กึ่งทิวเขา คอยเป็นภูตผีพรายกระซิบให้นักโบราณคดีและดูแลความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติของประเทศนี้ไปจนกว่าจะยอมตายไปเอง หรือถ้าอยู่ในช่วงจำศีลก็สามารถท่องเที่ยวไปยัง

ประเทศที่เคยเห็นตามหนังสือหรือสารคดีได้ แต่ทุกอย่างก็ดูไม่สมจริงอยู่ดี

ฟังดูน่าสมเพชดีไหมล่ะ

เอาจริงๆ การเป็นแวมไพร์ถ้าไม่นับเรื่องที่เป็นอมตะ ไม่แก่ตาย ไม่มีเจ็บป่วย ฉันก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมพ่อกับแม่ถึงยอมตายตั้งแต่เรายังเด็กๆ นั่นก็เพราะการเป็นแวมไพร์มันน่าสิ้นหวังจริงๆ นะ เมื่อสุดท้ายเราค้นพบว่าการวิ่งเร็วเหมือนเอ็ดเวิร์ด คัลเลนหรือสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้เหมือนอลิซ คัลเลนในหนังสือเรื่องทไวไลท์นั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับพวกเรา แต่ถึงอย่างนั้น ความตายของพ่อแม่ก็ไม่น่าแปลกใจเท่ากับการที่ฉันกับพี่ชายยังคงดำรงชีวิตอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้

ลึกๆ การเป็นแวมไพร์มันก็ไม่ได้แย่นขนาดนั้นซะทีเดียวหรอก พอยุคสมัยเริ่มเปลี่ยนไป เมื่อก่อนกับตอนนี้มันก็ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว คนเริ่มสนใจสิ่งที่ทำให้ชีวิตเราง่ายขึ้นมากกว่าถนอนอยู่แต่กับเรื่องในอดีต เทคโนโลยีเองก็ช่วยแบ่งเบาหน้าที่ของเราไปเยอะ ฉันเลยเลือกที่จะพยายามทำตัวลึนไปกับมนุษย์ ใช้ชีวิตธรรมดาให้ปกติที่สุด ในขณะที่ คิมซึ่งฮุน พี่ชายฉันมองต่างกัน รายนั้นทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองเฉิดฉายโลดแล่นอยู่ในวงการบันเทิงโดยไม่สนว่ามันเสี่ยงขนาดไหนถ้ามีคนรู้ความจริง แต่ก็นั่นแหละ ถ้าไม่นับเรื่องเป็นอมตะ ไม่แก่ตาย ไม่เจ็บป่วย เราก็ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ทั่วไป เว้นเสียจากว่าเราจะเอาตัวเองไปผูกกับมนุษย์ ความเสี่ยงจะเกิดก็ต่อเมื่อเราตกไปอยู่ในความทรงจำของใครสักคน และจะแย่งชิงไปว่านั่นถ้ามันจะค่อยๆ ผันเปลี่ยนจากความผูกพันกลายเป็นความรัก และจะแย่งชิงไปอีกเมื่อมันไปถึง 'ความเกลียดชัง' ...ความเกลียดชังที่อาจนำไปสู่... 'ความตาย' ได้เลยทีเดียว

ตั้งแต่เกิดมาจนอายุสามร้อยปี... ฉันไม่เคยฆ่าใครจริงจิงหรอกนะ แม้ว่ากฎข้อที่หนึ่งของแวมไพร์คือเราสามารถฆ่าใครก็ได้ที่รู้ความลับของเรา แต่สำหรับฉันมันไม่เคยเกิดเรื่องแบบนี้เลยสักครั้ง เมื่อก่อนฉันอาจจะคิดว่าความรักเอาชนะความตายได้ แต่หาู้ไม่ว่าจริงๆ แล้ว 'ความตาย' มันได้ทำหน้าที่ของมันนับตั้งแต่การที่เราคิดจะเริ่ม 'รัก' แล้วต่างหาก

ฉันเป็นคนหนึ่งที่เคยมีสังคม มีเพื่อนรัก มีคนรัก... เคยเป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำและเป็นหนึ่งในแรงตกกระทบของหม่อมวลความคิดทั้งหลาย

เหมือนใครหลายคนบนโลกนี้ที่เคยผ่านช่วงเวลาแตกหักในความสัมพันธ์
ไม่ต่างกัน ฉันเคยคิดว่าฉันสามารถหนีรอดออกมาจากมันได้ แต่ด้วยความที่เรา
ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ในแง่ของความรู้สึก ต่อให้แผลเราสมานได้ในชั่วพริบตา
ความเจ็บปวดที่เคยเกิดขึ้นก็ยังคงคอยย้ำเตือนเราอยู่ในใจ แม้ว่าเวลาจะผ่านไป
นานแค่ไหน

ถึงอย่างนั้น... ในชีวิตฉันก็มีเพียงแค่สองคนเท่านั้นที่รู้ความลับนี้

เรื่องที่ฉันเป็นแวมไพร์

ชอมยองซู...

มนุษย์...ชาย...

คนแรก...ที่รู้ว่าฉันเป็นแวมไพร์...

ฉันเลือกไม่ฆ่าเขาตอนนั้นเพราะความผูกพันระหว่างเรามันก่อตัว
เกิดเป็นอนุภาคความรักมหาศาสตร์ ตอนนั้นฉันคิดแค่ความรักนี่มันวิเศษ
จังเลยเนอะ แต่แล้ววันหนึ่งฉันก็พบว่าความวิเศษนั้นเป็นเรื่องน่ากลัวเหมือนกัน
และเมื่อใดก็ตามที่ความรักมาพร้อมกับความคาดหวัง ยามที่ผิดหวัง...ทุกสิ่ง
ที่อยู่ตรงหน้าก็พร้อมแตกสลายพังทลาย เหมือนที่มันเคยเกิดขึ้นกับฉันและ
มยองซู ทั้งๆ ที่เขาสามารถใช้อำนาจของความเกลียดชังในการต่อสู้ยืนหยัด
เพื่ออยู่ต่อ แต่เขาก็เลือกที่จะไม่ทำ และความตายคือทางเลือกที่ดีที่สุด
สำหรับเขาในตอนนั้น โดยที่ไม่มีใครตอบได้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเรียกว่า
ถูกหรือผิด

ชอฮุนโฮ...

มนุษย์...ชาย...

คนที่สอง...ที่รู้ว่าฉันเป็นแวมไพร์...

วินาทีแรกที่เจอเขา ฉันรับรู้ได้ทันทีว่าคำว่า 'ความรัก' สำหรับเขามัน
เป็นเรื่องที่เขาน่าจะเข้าใจได้เป็นอย่างดี เป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำอะไรเขาได้
ตลอดชีวิตตั้งแต่เด็กจนโต ชอฮุนโฮเติบโตมาพร้อมกับความเกลียดชัง และ
เพราะเหตุนี้กระมังที่ทำให้เขาต้านทานเกินกว่าจะรักใคร่ได้อีก และต่อให้เขา

รักใคร่มากๆ เขาก็จะสามารถจัดการความรู้สึกตัวเองได้ดีกว่าใครอื่น
อย่างน้อยก็น่าจะทำได้ดีกว่ามยองซุนนะะ ฉันทัดไม่ผิดหรอก ไม่ผิดเลย
แม้แต่นิด ถ้าจะคิดว่าคนอย่างยุนโฮแข็งแกร่งพอที่จะอยู่บนโลกนี้ได้ต่อให้เขา
ไม่เหลือใครอีกเลยก็ตาม ในเมื่อตอนนี้เขามีทุกอย่าง ทรัพย์สินเงินทอง
ไหนจะผู้หญิง... ฝ่าบารที่เขาสร้างมันด้วยน้ำพักน้ำแรงทั้งหมดที่มี ไหนจะ
เพื่อนพ้องหรือสังคมที่เขาได้มาด้วยชัยชนะเมื่อเขาพบว่าวันหนึ่งตัวเองอยู่เหนือ
กว่าทุกคน

เฮ้อ...

ที่ว่าสุดท้ายเขาก็กลับพ่ายแพ้ให้กับยาพวกนั้น

ฟังไม่ผิดหรอก ใครจะคิดว่าไต่ความสุขที่เขาแสดงออกมา มันกลับ
ถูกซ่อนด้วยความเคียดแค้นและความทุกข์ คนอย่างชอยุนโฮเนี่ยจะใช้ยา...
ยาที่เปรียบเสมือนเครื่องมือก็ยึดความสุขชั่วคราวชั่วคราว และเมื่อมันผสมกับ
ความรู้สึกเดือดดาลเหล่านั้น... ทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากปากของเขา หรือเรื่องราว
ระหว่างเราก็อาจจะกลายเป็นเพียงภาพลวงตาทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้น

แม้ว่าฉันจะเห็นว่าเขาเสียสติอยู่พักใหญ่หลังจากคืนนั้น นับจาก
วินาทีสุดท้ายที่เราแยกจากกัน สัมผัสและร่องรอยหลักฐานที่ฉันทิ้งไว้บน
ร่างกายเขาทำให้ชอยุนโฮต้องบำบัดอยู่หลายเดือนกว่าจะกลับมาเป็นปกติ
สังคมบนโลกออนไลน์แห่งนั้นประณามและบ่อนทำลายชื่อเสียงของนักธุรกิจ
หนุ่มจนเป็นข่าวใหญ่ แต่ฉันรู้ดีว่าเขาไม่แม้แต่จะสนมันหรอก เขาก็ยังล้มลุก
คลุกคลานที่จะแบกรุกกิจการงาน ทั้งยังมีมิตรสหายที่ดีคอยช่วยประคับประคอง
ทรัพย์สินของเขาไม่ให้ล่มสลาย แม้ว่าในหมู่เพื่อนเหล่านั้นจะมีทั้งคนที่สมเพช
ริษยา แต่มันก็พิสูจน์ได้ว่าคนที่เขาไว้วางใจล้วนเป็นผู้หวังดีกับเขาทั้งหมด

จนกระทั่งสองสามเดือนต่อมาหลังชอยุนโฮได้รับการบำบัด เขากำลัง
จะกลับไปใช้ชีวิตและทำงานได้ปกติ อากาเขาเหมือนจะดีขึ้น แต่พอทุกอย่าง
เริ่มจะลงตัว...ฉันก็ทราบข่าวมาว่าเมื่อสี่เดือนก่อนลินาบี... อดีตเพื่อนรัก
ของฉัน หรือในทีนี้ก็คือแม่ของชอยุนโฮ เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในสมอง
ซึ่งฉันเองก็เสียใจไม่ต่างกับกับเขา แต่ลองเดาดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

แม่...ผู้เป็นดังดวงใจของเขาจากไปอย่างไม่มีความหวังเลย ยุนโฮหนีหายไปจากสังคม เขาเริ่มกลับไปใช้ชีวิตอีกครั้งจนอะไรก็ไม่สามารถห้ามได้อีก

แม้ว่าฉันจะเลียดที่จะพูดคุยหรือพบเจอเขามาได้เกือบครบปีแล้ว โอเค... มันอาจมีบ้างที่ฉันพอจะรับรู้เรื่องราวบางอย่างผ่านการจำศีล บางทีมันก็ผลลไปเห็นเองแบบไม่ได้ตั้งใจ เวลาที่เขาผลลร้องไห้หรือคร่ำครวญถึงชื่อฉัน ในความเจ็บปวดนั้นก็ทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่เห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่ เห็นว่าเขาสามารถประคับประคองตัวเองแม้จะทุลักทุเล (บ้าง)

สุดท้ายฉันก็ทำได้เพียงแค่มอง พยายามไม่ให้ตัวเองได้ยินสิ่งที่เขาพูดหรือรับรู้ว่าเขารู้สึกอะไรทุกครั้งที่เขาไปพบจิตแพทย์ อันที่จริงฉันอยากให้เขาเข้าใจทุกอย่างแบบนั้น เข้าใจเหมือนกับที่จิตแพทย์พยายามพร่ำบอกกับเขา ซ้ำๆ ว่าฉันเป็นเพียงภาพหลอนที่เขาสร้างขึ้น แต่ดูเหมือนเขาไม่มีวันที่จะเชื่อเรื่องนี้เลย รอยแผลที่เกิดขึ้นไม่ใช่การทำร้ายตัวเอง แต่เขาเชื่อมั่นเกิดจากฉัน...จากฉันที่เป็นฉันจริงๆ

ฉันได้แต่ภาวนาและหวังว่ามันจะต้องมีสักวันที่เขาจะค่อยๆ กำจัดฉันออกไปจากสมองได้เอง หรือถ้าไม่ใช่ ก็เป็นฉันเองนี่แหละที่สามารถสลัดเขาออกไปได้ ไม่ต้องไปแอบดูชีวิตเขาอีก ถ้าฉันสามารถทำให้ภาพและเสียงของเขาหายออกไปจากการจำศีลได้ ถึงวันนั้นเรื่องของเขาก็จะไม่มีผลต่อฉันอีกเลย

'อยู่...กับ...ผมนะ...คิมของอื่น' เสียงนี้...อีกแล้ว...

ทุกครั้งที่ฉันได้ยินเสียงนี้ มันก็จะทำให้ฉันเผลอคิดว่าสัมผัสจากเขายังคงปรากฏทุกอณูบนร่างกายฉันแม้ว่ามันจะไม่เหลือร่องรอยหลักฐานใดอยู่แล้ว กลิ่นกายของเขายังคงอบอวลทำให้นึกถึงวันวาน มันเป็นความรู้สึกติดค้างที่ยังคงตราตรึงทุกครั้งที่ฉันเผลอคิดถึงเขาต่างๆ ที่มันเป็นสิ่งต้องห้าม ฉันพยายามทำมันจนสำเร็จแล้วหลายครา นี่ก็หนึ่งปีผ่านไปแล้วนับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่ฉันบอกลาเขาวันนั้น ฉันอยู่ที่กระท่อมกับยุนโฮจนรถโรงพยาบาลมาถึง ฉันเป็นคนแจ้งตำรวจเองล่ะ ซึ่งขุนเอาแต่ถามฉันไม่หยุดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ฉันก็ไม่ได้ตอบอะไร เพราะต่อให้ฉันไม่พูด เขาเองก็น่าจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร

หลังเหตุการณ์นั้น มันเป็นเวลาใกล้สิ้นปี... อีกครั้งที่ฉันเริ่มแอบคิด

เรื่องความตายขึ้นมาจริงจัง ถ้าฉันฆ่าตัวตายได้ง่ายเหมือนกับมนุษย์ก็คงดีสิ เพราะชิงสุนไม่มีวันลงมือทำให้แน่ๆ ไม่ใช่เพราะฉันเบื่อโลกใบนี้เต็มทีหรอกนะ ที่ฉันยังทนอยู่ก็เพราะฉันห่วงชิงสุน (ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะเนะ) ที่พูดแบบนี้ก็เพราะฉันกับชิงสุนไม่ใช่แวมไพร์สองตัวสุดท้ายในเกาหลี่อีกแล้ว และแวมไพร์ตัวใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อปีก่อนก็น่าจะดูแลพี่ชายฉันได้ดีกว่าแน่นอน และอีกไม่นาน...พวกเขา ก็อาจจะ มีตัวที่สาม...ที่สี่...และเมื่อถึงตอนนั้น...ชิงสุน จะไม่ทำให้เรื่องเราสองคนพี่น้องเป็นความผิดหวังของตระกูล...อย่างที่เร เคยตราหน้ากันเองอีกต่อไป

"ของอื่น...คุณหายไปไหนมา" จู่ๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น ภาพตรงหน้า ที่เคยมืดสนิทก็ค่อยๆ ปรากฏเป็นโถงครัวกว้างแห่งหนึ่งที่มีมองออกไปเป็นโซล เกือบทั้งเมืองสุดลูกหูลูกตา ฉันยืนคิ้วด้วยความประหลาดใจที่ตัวเองมาอยู่ที่นี้ จากที่ล่องลอยอยู่ เหนือค็่อยๆ ตกสัมผัสสังแสงสู่พื้น กลิ่นคูนเคยลอยมาแตะจมูก บรรยากาศคันทาทำให้ฉันแน่ใจว่าถูกพามาที่ไหน และหนึ่งในความสามารถ ของการจำศีลที่ฉันอยากจะทำก็คือเราสามารถพาวิญญาณของตัวเองไปยัง สถานที่ที่แท้จริงๆ เราเคยไปมาแล้วได้

แล้วทำไมตอนนี้ฉันถึงมาอยู่ในห้องครัวของซอฮุนโฮได้ละ ฉันกวาด สายตามองไปรอบๆ ย่นคิ้วให้กับห้องครัวขนาดใหญ่ที่นั่นธุรกิจหรือเศรษฐกิจนุ่ม วยียี่สิบสี่ป้อย่างเขาจะมี ซึ่งมันเป็นมุมรับประทานอาหารมุมโปรดของเขา ที่มองเห็นทิวทัศน์กรุงโซลขนาดกว้างไกลกลางทงแดมุน ทั่วเพนต์เฮ้าส์ของเขา มีดสนิท ไม่เปิดไฟสักดวง มีเพียงแสงไฟนีออนจากด้านบนนอกที่เป็นแสงสี ยามค่ำคืนของกรุงโซลที่ทะลุผ่านกระจกขนาดใหญ่สอดเข้ามาให้ฉันเห็นภาพ ทุกอย่างชัดเจน แต่แล้วฉันก็ต้องตกใจเมื่อเพิ่งสังเกตเห็นว่าเก้าอี้ตรงหน้า มีชายคนที่ฉันกำลังตามหา นั่งอยู่ เขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม มุมเดียวกับที่ฉันเคยนั่งคุยกับเขาเวลาเรานั่งทานข้าวด้วยกันตรงนั้น ฉันมองภาพตรงหน้า ด้วยความประหลาดใจ ตั้งข้อสงสัยมากมายว่าทำไมฉันถึงมาเฝ้าอยู่ตรงนี้ แลผมสภาพเขาตอนนี้ช่างดูไม่เจ็ด ดวงตาก็เหม่อลอย ลมหายใจติดขัด นั่งไม่ติด พูดจาไม่ชัดถ้อยชัดคำ

"คุณทำบ้าอะไร" ฉันเอ่ยปากถามเขา ไม่แน่ใจว่าเขาได้ยินรีเปล่า

"ผมคิดถึงคุณ" เขาตอบ

"ฉันก็อยู่ตรงนี้นี่ไง" ฉันตอบเขากลับ

"ผมรู้ คุณอยู่ทุกที่แหละ แต่ที่ผมต้องการคือตรงนี่... ผมอยากให้คุณมายืนข้างๆ ผม" เขาทำหน้าเหยเกก่อนจะไอไม่หยุดเหมือนคนกำลังสำลัก น้ำลายตัวเองก่อนจะพูดต่อ "ผมคิดถึงคุณ...ผมรักคุณ...ผมอยากเริ่มต้นใหม่กับคุณ"

"ฉันรู้ แต่..." ฉันชะงักทันทีที่เห็นเลือดและแผลตรงบริเวณข้อมือของเขา...

"คุณไม่ได้รักผมแบบที่มันควรจะเป็นใช่ไหม"

"ชอยุนโฮ..." ฉันเรียกชื่อเขา ก่อนที่ภาพทุกอย่างจะสลายหายไปกับอากาศ ฉันกลับมามองลอยอยู่ในห้วงอวกาศของการจำศีลอีกครั้ง นาที่นั่นที่สติของฉันหลุดกระเจิง ฉันไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ ฉันถึงไปเผลอนั่น ถมยั้งได้คุยกับเขา... ถมยั้งทำที่ชอยุนโฮก็ทำเอาฉันรู้สึกไม่ดีเอาซะเลย มันเป็นความรู้สึกเดียวกับคืนนั้นเมื่อเดือนพฤศจิกายนปี 2000 คืนเดียวกับที่มยองซูฆ่าตัวตาย...

ฉันไม่คิดว่าฉันจะเห็นภาพนี้...เลย

เป็นไปไม่ได้...

ชอยุนโฮกำลังทำสิ่งที่บ้าที่สุด ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาจะทำมันจริงๆ ให้ตายเถอะ ทำไมเขาถึงตัดสินใจทำแบบนั้นะ ฉันนี่ก็ว่าเขาน่าจะเข้าใจและกำลังมีความสุข เขาควรจะเริ่มต้นใหม่กับใครสักคนได้แล้ว ฉันลองนึกถึงว่าวันนี้เป็นวันอะไรก่อนจะพบคำตอบว่ามันใกล้จะถึงวันคริสต์มาสพอดี... ช่วงเวลาไล่เลี่ยกับช่วงที่ฉันกับเขาแยกจากกัน อย่ายบอกนะว่าที่เขาทำแบบนี้เพราะคิดว่าเขาจะได้เจอฉันอีกครั้ง...

แต่เขาสัมไปรีเปล่าว่าฉันไม่มีอำนาจวิเศษเหมือนเอ็ดเวิร์ด คัลเลนที่จะวิ่งไปช่วยเขาได้ภายในสิบนาที

เฮือก!

ในที่สุดฉันก็ล้มตาศื้นมาจากการจำศีลในบ้านของตัวเอง สะดุ้งตื่นแรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันคลานลงจากเตียงเหมือนคนเสียสติ วิ่งดิ่งไปที่ห้องเก็บเลือดเพื่อเติมกำลังให้กับตัวเอง ฉันเริ่มร้องไห้ออกมาเหมือนคนบ้า

เพราะคิดว่าไม่ว่าจะยังไง...

ฉัน...ก็ไม่มีทางที่จะไปช่วยผู้ชายคนนั้นได้ทัน

1

24 ธันวาคม 2018

วันคริสต์มาสอีฟ

เรื่องของซอยูนโฮกำลังจะเป็นหนึ่งในปริศนาและเรื่องประหลาดที่จะถูกบันทึกบนข่าวในโลกออนไลน์ในช่วงนี้ คุยกับเรื่องสภาพอากาศในเดือนธันวาคมที่ควรจะหนาวแต่ปีนี้กลับร้อนอบอ้าวผิดปกติ

ข่าวที่ว่านักธุรกิจหนุ่มอายุน้อยที่หน้าที่การงานกำลังไปได้ไกลแต่กลับมาลงเอยที่การฆ่าตัวตายอย่างอนาถในเพนต์เฮ้าส์ของตนด้วยการรับสารเสพติดเกินขนาด ไม่มีใครทราบเหตุผล นอกจากบทสัมภาษณ์และการโปรโมตหนังสือนั่นครั้งสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้ในช่วงบ่ายวันเดียวกัน

'ความลับของคิมของอิน' (김성은의 비밀)

หนังสือที่ว่าด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับแวมไพร์สาวชื่อคิมของอิน หญิงสาวที่หลายคนบอกว่าเป็นเพียงคนในจินตนาการของเขา ว่ากันว่าผู้ให้ข้อมูลนี้ชื่อ

'เซเวจจอกูกุ' จิตแพทย์ประจำตัวของซอญุนโฮ แน่นนอนว่าหลังจากที่ชายหนุ่มตาย หมอนั้นจะต้องให้มันเป็นช่องทางในการหาเงินด้วยการออกมาแฉประวัติการ รักษาของผู้ตายแน่ๆ และเมื่อเขาไม่มีครอบครัวหรือแม้แต่ภรรยา หาก ไร้ชื่อผู้รับมรดก ททรัพย์สมบัติทั้งหมดก็จะตกเป็นของรัฐบาลในทันที

ถ้าเป็นแบบนี้มันคงแย่มากแน่ๆ... ซอญุนโฮคิด

เขาเริ่มรู้สึกอเนจอนาถตัวเองขึ้นมาเล็กน้อยหลังจากคิดถึงสิ่งที่ตามมา หลังความตายของตัวเอง อันที่จริงเขาได้เตรียมทุกอย่างไว้หมดแล้วละ ทั้งเงินก้อนหนึ่งให้กับป่าแม่บ้าน หรือเอกสารจัดแจงทรัพย์สิน... บางส่วน แต่ถึงอย่างนั้นซอญุนโฮก็ไม่แน่ใจเลยว่ถ้าเป็นแบบนี้ ในกรณีที่เขาไม่เหลือใครสักคนหนึ่งเลยในชีวิต ศพของเขาจะถูกจัดการอย่างไร ใครจะเป็นคนรับผิดชอบ แล้วงานศพของเขาละ จะมีใครมารีเปลา พนักงานที่ออฟฟิศ ยูมีอาเลซาฯ ที่เขาชอบเหยียงและแก้มเธอบ่อยๆ จะมาไหม พวกคนที่บาร์ละ เขาไม่อยาก ปิดที่นั่นเลยนะ มันกำลังทำเงินได้ดี แม้เขาจะเขียนสัญญายกที่นั่นให้ไอ้แทโฮ ผู้จัดการร้านคนโปรดของเขาให้ดูแลต่อเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่รู้สิ เอกสารพวกนั้น มันเพียงพอที่จะทำให้อะไรๆ ง่ายขึ้นเหมือนที่เขาคิดหรือไม่ เขาจะสบายใจ ได้อย่างไรหากพบว่ามันอาจจะไม่ง่ายขนาดนั้น

แบบนี้มันไม่มียุติธรรมเลยแฮะ

ใครบอกว่าความตายของเขามันไม่ส่งผลกระทบต่อใครกันนะ...

แต่กว่าจะคิดได้ก็ดูเหมือนทุกอย่างมันจะสายไปหมดแล้ว

วินาทีที่ซอญุนโฮรู้สึกว่ตัวเองไม่หลงเหลือลมหายใจ เขาได้ยินเสียง ใครสักคนเปิดประตูออกมา แต่เขาไม่รับรู้ด้วยซ้ำว่คนคนนั้นเป็นใคร เขา รู้แค่ว่มันไม่ทันแล้ว เขาได้จากโลกนี้ไปแล้ว จากไป...อยู่ในอีกภพภูมิหนึ่ง เขาไม่เคยรู้ว่โลกหลังความตายเป็นอย่างไร รู้แค่ว่เขาเหมือนตัวเองกำลัง หลุดลอยไปที่ไหนสักแห่ง เหมือนลอยอยู่กลางอวกาศ...

เขารู้สึกเหมือนเคยมาที่นี่... เหมือนวันนั้น... วันที่เขาสร้างปฏิสัมพันธ์ กับของอื่น เขาจำได้ว่าเขาเคยเดินร่ำกับผู้หญิงคนนั้นที่นี่... ท่ามกลางแสงดาว ระยิบระยับนี้

ญุนโฮอ่านเจอในไดอารี่ของมยองซูที่เขียนความรู้สึกของการจำศีลของ

แวมไพร์ และว่าด้วยการเห็นวิญญาณเร่ร่อนที่ยังไม่ยอมไปผุดไปเกิดของพวกเขา เขาค่อยๆ หลับตาในความมืดที่มีเพียงลมโกรก... ลองพยายามนึกถึงสถานที่ที่เขาอยากไปก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา เขารู้สึกเหมือนตัวเองกลับมาหายใจได้ปกติ แต่ร่างของเขาไม่ได้อยู่ที่เพนต์เฮ้าส์อีกแล้ว เขารู้สึกได้ถึงลมหนาว แต่กลับไม่รู้สึกลึ้น เพดานสีขาวโล่งจินตนาการกับเสียงกระดิ่งที่สะท้อนตรงหัวเตียง เขาค่อยๆ ลุกขึ้นมาจากเตียงที่ตนนอนอยู่ กลิ่นของมันเป็นอับชื้นภายนอกหน้าต่างมิดสนิทราวกับเวลากลางคืน

ทำไมที่นี้ถึงหนาว...ไม่ร้อนอบอ้าวเหมือนที่โซลนะ เขาคิด

การเป็นวิญญาณนั้นมันก็ดีเหมือนกันที่เราสามารถหลับตาแล้วพาตัวเองไปที่ไหนก็ได้ เขาถึงมาโผล่ที่บ้านพักตากอากาศเมืองอูลซาน ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาหลี ทางใต้ติดกับพูซาน แต่ทางเหนือติดกับคยองจู อยู่ติดกับทะเลตะวันออก เป็นเพียงเมืองเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลจากโซล หรือถ้าจะให้หนี้ออก มันก็คือที่ที่เขาเคยลักพาตัวคิมซองอินมายังโงลละ แคมป์เตียงที่เขา นอนอยู่ตอนนี้ก็เป็นเตียงที่เต็มไปด้วยกลิ่นกายของเธอจากความชื้นที่เธอเคยฝากมันไว้ เขาก็มองดูนาฬิกาบอกเวลา... อ่า...เพิ่งจะสองทุ่มเองแะแะ แถมจริงด้วย...วันนี้เป็นวันคริสต์มาสอีฟ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623655.html>